

द्रुमवर्षात्पितं दृष्ट्वा प्रद्युम्नः क्रोधमूर्च्छितः । आग्नेयास्त्रं मुमोचाथ तेन वृक्षानघातयत् ।
 भस्मीभूते वृक्षवर्षे शिलासंघातमुत्सजत् । प्रद्युम्नस्तन्तु वायव्यैः प्रोत्सारयत संयुगे ।
 ततो मायां परां चक्रे देवशत्रुः प्रतापवान् । सिंहान् व्याघ्रान् वराहांश्च तरुचूतवनरान् ।
 वारणान् वारिदप्रख्यान् हयानुद्धान् विशाम्पते । मुमोच धनुरायम्य प्रद्युम्नस्य रथोपरि ।
 गान्धर्व्वस्त्रेण चिच्छेद सर्व्वांस्तान् खण्डशस्तदा । प्रद्युम्नेन तु तां मायां पातितां वोच्य शम्बरः । ८१७
 अन्यां मायां मुमोचाथ शम्बरः क्रोधमूर्च्छितः । गजेन्द्रान् भिन्नरदनान् षष्टिहायनयौवनान् ।
 महामात्रोत्तमारूढान् कल्पितावणगर्व्वितान् । तामापतन्तीं मायान्तु कार्ष्णिः कमललोचनः ।
 सैहो मायां समुत्सृष्टुं चक्रे बुद्धिं महामनाः । सा सृष्टा सिंहमाया तु रौक्मिणेयेन धोमता ।
 माया नागमयी नष्टा आदित्येनेव शर्व्वरो । निहतां हस्तिमायान्तु दृष्ट्वाऽभौ दानवेश्वरः ।
 मायां संमोहनीं नाम सोऽसृजद्दानवोत्तमः । तां सृष्टां मोहनीं नाम मायां मयविनिर्मितां । ८१८
 संज्ञास्त्रेण तु प्रद्युम्नो नाशयामास वीर्यवान् । शम्बरस्तु ततः क्रुद्धो मायया नष्टया तथा ।
 सैहो मायां महातेजाः सोऽसृजद्दानवेश्वरः । सिंहानापततो दृष्ट्वा रौक्मिणेयः प्रतापवान् ।
 अस्त्रं गान्धर्व्वमादाय शरभानसृजत्तदा । तेऽष्टापदा बलोदया नखदंष्ट्रायुधा रणे ।
 सिंहान् विद्रावयामासुर्वायुर्जलधरानिव । सिंहान् विद्रावितान्दृष्ट्वा माययाऽष्टापदेन वै ।
 शम्बरश्चिन्तयामास कथमेवं निहन्मि वै । अहो मूर्खस्वभावोऽयं यन्मया न हतः शिशुः । ८१९
 प्राप्तयौवनदेहस्तु कृतास्तस्त्रापि दुर्मतिः । तत्कथं निहनिष्यामि शत्रुं रणशिरःस्थितं ।
 माया मे तिष्ठते तोत्रा पान्नगो नाम भोषणा । दत्ता मे देवदेवेन हरेणसुरघातिना ।
 तां सृजामि महामायामाशीविषसमाकुलां । तथा दह्येत दुष्टात्मा ह्येष मायामयो बली ।
 सा सृष्टा पान्नगो माया विषज्वालासमाकुला । तथा पन्नगमय्या तु सरथः सह वाजिभिः ।
 समूतः सहप्रद्युम्नः संयतः शरवन्धनैः । बध्यमानं तदा दृष्ट्वा आत्मानं वृष्णिवंशजः । ८२०
 मायां सञ्चिन्तयामास सौपर्णीं सर्पनाशनीं । सा चिन्तिता महामाया प्रद्युम्नेन महात्मना ।
 सुपर्णा विचरन्ति स्म सर्पा नष्टा महाविषाः । भग्नायां सर्पमायायां प्रशंसन्ति सुरासुराः ।
 साधु वीरमहाबाहो साधु रुक्मिणिनन्दन । यत्त्वया धर्षिता माया तेन स्म परितोषिताः ।
 हतायां सर्पमायायां शम्बरश्चिन्तयत् पुनः । अस्ति मे कालदण्डाभो मुद्गरो हेमभूषितः ।
 तमप्रतिहतं युद्धे देवदानवमानुजैः । पुरा यो मम पार्व्वत्या दत्तः परमतुष्टया । ८२१
 गृह्णाण शम्बरेभं त्वं मुद्गरं हेमभूषितं । मया सृष्टं स्वदेहे वै तपस्तप्त्वा सुदुस्तरं ।
 मायान्तकरणं नाम सर्व्वासुरविनाशनं । अनेन दानवै रौद्रौ बलिनौ नगचारिणौ ।
 शुम्भैव निशुम्भश्च सगणौ सुदितौ मया । प्राणवंशयमापन्ने त्वया मोक्ष्यः स शत्रवे ।
 इत्युक्त्वा पार्व्वती देवो तत्रैवान्तरधीयत । तदहं मुद्गरं श्रेष्ठं नोचयिष्यामि शत्रवे ।
 तस्य विज्ञाय चित्तन्तु देवराजोऽभ्यभाषत । गच्छ नारद शीघ्रं त्वं प्रद्युम्नस्य रथं प्रति । ८२२